



Fredrik Reinfeldt: Tal på Sverigemötet 2012

Talare
Fredrik Reinfeldt
Statsminister

Datum
16 mars 2012

Plats
Örebro

I talet tidigare sade de att det fanns inga från Skåne här? Jo det finns det! Det finns massvis med skåningar här. Finns det bara skåningar här? Nej, hela Sverige är här! Det är härligt. Och låt oss säga det direkt: Sverige är på rätt väg! En liten stund om varför. Sedan ska jag prata om vad vi vill göra framåt.

Alliansregeringen – förmodligen Europas mest reforminriktade regering – som har bytt bidragslinje till arbetslinje, som har gjort svart till vitt, som har gjort att fler får jobb, som har tryckt tillbaka utanförskap, som har ändrat skolan så att barn får lära sig mer, som har sett till att man nu får möta läkare när man söker vård och som har sett till att satsningar på kriminalvård och rättspolitik har fått ökade resurser, som har en framtidsinriktad klimat- och hållbarhetspolitik; den alliansregeringen har satt Sverige på rätt väg.

Alliansregeringen har hållit högt reformtempo, men vi har aldrig släppt taget om de offentliga finanserna. Skulderna växer i Europa men inte i Sverige. När de stiger hos andra, så sjunker de i Sverige. Tio procentenheter lägre samlad statsskuld nu jämfört med när alliansregeringen tillträdde. Vår ekonomi är i balans. När andra saknar säkerhetsmarginaler, så finns de kvar hos oss. Men det gäller inte bara staten. Det gäller också i kommuner och landsting. Ekonomi i balans, förra året och i år och i de år som vi nu faktiskt kan se fram över. Det är väldigt mycket många av er här inne som ser till att ta ansvar för det.

Ja, men människorna då? Medborgarna! Ja, också för dem sker förbättringar. 2010 ser det bättre ut än 2009. Det är faktiskt så, att vi sedan 1995 talar om 50 procents förstärkt köpkraft när vi tittar på befolkningen. Och titta på åren innan – 20 år – då handlade det bara om fem procent. Det är en kraftig förbättring för vanligt folk. Det är standardförbättringar som har skett under de år som alliansregeringen har haft ansvaret. Mina vänner, Sverige är på rätt väg.

Nu ska jag berätta hur vi ska vinna valet 2014. Vi ska göra det genom att vinna

människors förtroende. En tredje gång, för att vi är bäst på att ta ansvar för Sverige och på att lösa de samhällsproblem som vi ser. Vi ska visa att vi ser samhällsproblemen och vi ska göra utvecklingsarbete för att söka svar. Låt mig vara litet noggrann med detta om utvecklingsarbete. Vi har satt igång fem stora grupper. Vi har det mest omfattande, det mest djupgående utvecklingsarbete som något politiskt parti har här i Sverige. Utvecklingsarbete, det handlar om att se samhällsproblem så som stora grupper av befolkningen också ser dem. Där är redan många av partierna inte med längre. De löser problem som människor inte ser. Breda samhällsproblem. Sedan börjar det bli svårt. För detta måste man utveckla en genomförbar politik, som tar en från A till B. Och mina vänner, det ska göras inom ramen för en ansvarsfull ekonomisk politik. Det får inte plats allting. Då har man ett utvecklingsarbete som fungerar. Rätt samhällsproblem med rätt lösning och dessutom ansvarsfullt finansierat. Det är det parti som ni är med i, som har den idén. Det gör att vi inte lovar först, vi lovar inte störst, vi lovar inte mest, vi lovar inte till alla, men när vi säger något – då gäller det.

Fem stora samhällsproblem har vi nu bett arbetsgrupper att utveckla våra svar kring. De fem samhällsproblem som vi också tänker ta med till våra alliansvänner och göra till våra prioriteringar inför valet 2014.

För det första: Hur ska vi få fram fler jobb och samtidigt ha stark växande tillväxt och hålla ihop ekonomin? Svårigheten är just att både ha tillväxt, som mycket ofta bygger på en effektivare ekonomi, på att jobb vi har haft försvinner och man hittar nya smarta lösningar, men som ändå ser till att jobben kommer fram och kommer alla till del. Jag ska återkomma till det.

Det andra: Våra barn och ungdomar måste lära sig mer i den svenska skolan. Det är stora förändringar på väg. Men vi måste anstränga oss ännu mer. Vår utgångspunkt måste vara att unga människor i Sverige ska kunna växa av egen kraft och hitta sin egen begåvning och sin egen väg i livet. Det måste vi åstadkomma via ett bra utbildningssystem.

För det tredje: När vi nu har utrett gång efter gång hur vi ska bota sjukdomar så att människor ska kunna leva längre så ska vi också svara på frågan: Hur ska vi bli friska nog att kunna leva längre? Jag har ju alltså sagt att man ska jobba jättelänge. Jag vet, jag vet, jag vet! (Jag har fått mycket beröm för det, vill jag säga.) Ulf (Kristersson) förstår mig! Hör ni, de flesta av oss kan faktiskt leva jättelänge. Det blir ju inte så för alla. Men det är klart, att en stor trend i vår

befolkning är att ställa frågan: Hur ska jag leva länge och också må bra? Jag kände det som allra tydligast när jag för några år sedan var i Huskvarna och styrketränade med 85-åriga damer. Det är på något sätt där det började. De tyckte att det var jättetrevligt. Gubbarna var ju för skröpliga, så de visste inte riktigt var de var. Och jag noterade, att det var rätt stora vikter. Men de har ju förstått detta. Hur ska vi möta en vilja hos människor, att gå mer, att cykla mer, att fundera mer över vad vi äter, att helt enkelt leva hälsosammare? Det kanske inte alltid är politiken som exakt måste svara på detta. Men ett nyfiket parti hittar också detta. Ett hälsosammare Sverige, ett friskare Sverige, som behöver mindre av sjukvård och som möjliggör längre och bättre liv.

Vi vill också ha ett tryggare Sverige. Jag läser också de mätningar som visar, att under alliansregeringens år så har tryggheten vuxit, inför rädslan att brott och våld ska påverka. Men jag har sagt de många gånger förut: Det är en stor del av befolkningen som lever i oro för att bli drabbade av brott och våld, men som – lyckligtvis nog – inte alltid ser så mycket av det. Men så finns det en annan del, en mindre del av befolkningen som faktiskt lever med våldet och konsekvenserna av brottsligheten varje dag. Måndag, tisdag, onsdag, torsdag, fredag, lördag, söndag. Det är i realiteten deras största frihetsinskränkning, deras begränsning av det egna livet. De är helt beroende av de insatser vi gör för att tränga tillbaka brottsligheten. Det gäller inte minst det våld som finns i familjenära relationer. Jag satt under hösten och pratade med kvinnor som hade fått stryk och var slagna på ett sätt, utdraget och hänsynslöst, som det finns få andra exempel på i svenskt samhälle. Vi har gjort mycket. Vi ska rusta oss för att göra ännu mer.

Allt det som vi vill göra, en ekonomi som växer, fler jobb, alla våra ambitioner ska också rymmas i en hållbarhet, ett ansvarstagande för vårt klimat på en jord som har feber. När vi säger det, då ska vi visa att vi som individer är redo att ta fler steg, som land är redo att ta vårt ansvar. Vi ska förbereda ambitiösa mål om att minska vår klimatpåverkan till 2015. men vi ska också visa att vi förstår, att en global utmaning måste få globala svar. Att enbart, som ofta förespråkas i Sverige, göra mer här utan krav på någon annan riskerar bara att bli en förflyttning av produktion och jobb ut från oss till någon annan med lägre klimatambitioner. Då får vi färre jobb, mindre av välfärd och klimatet blir ännu sämre. Det kan inte vara svaret. Svaret måste vara globala svar som vi arbetar fram tillsammans. Dem vill vi också vara med och utforma.

När jag sagt allt detta, dessa fem prioriteringar, så ska vi också minnas vår utgångspunkt som parti. Det är min övertygelse, att i vårt land så finns många människor som behöver stöd på olika sätt; stöd för att kunna leva ett bra eget liv och kunna fatta egna beslut. Ibland sviker politiken och en och annan säger, att det visar att politiken har inte med detta att göra. Det tror inte jag! Politiken måste helt enkelt bli bättre, där den idag sviker och inte fungerar. Därför att också i framtiden kommer människor också att behöva stöd av bra utformade förslag och system, men det kan inte vara det enda svaret.

Vid sidan av detta måste också finnas vår starka tilltro till människors egna förmåga, att växa av egen kraft och vilja att få fatta egna beslut. Det är kombinationen av en politik till stöd och respekt för människors vilja och förmåga att stå på egna ben och fatta egna beslut som gör de nya moderaterna unika i svensk politik.

Nu ska jag prata om Sveriges största samhällsproblem: Jobben! Hur ska vi få jobben att bli fler? Jag tror att det är en av våra svåraste utmaningar, som vi väldigt ofta underskattar. Innan jag beskriver det, vill jag också beskriva litet av de mått och de ord och de siffror som vi använder kring jobben och kring arbetslösheten. Jag vill förvarna er, att det kommer att bli en jobbig passage, jag kommer att både nämna svåra ord och siffror. Många av er kommer att säga: Ja, det är som vanligt. Partiet är alltså fixerat vid det här med jobb. Och jag vill alltså bekräfta, att så är det!

Det är min övertygelse, att ett parti som tar jobben på allvar vågar också prata om svåra ord och svåra resonemang. Därför, när vi pratar om jobben då handlar det till att börja med om sysselsättningen. Sysselsättningen! Hur många anställda har vi i ekonomin? De har vuxit i antal sedan 2006. Vi har gått från 4,3 miljoner i sysselsättning upp till över 4,5. Vi hade faktiskt en siffra igår som mätte nästan uppemot 4,6 miljoner människor anställda i vår ekonomi. Det är över 200 000 fler än när alliansregeringen trädde till.

Nu finns det de som säger: Det är ingen bedrift, för det sker med automatik. Det är alltid så, att jobben blir fler när befolkningen växer. Men det stämmer inte. Vi har tittat på länder som, precis som Sverige under denna period har vuxit i sin befolkning. Det är inga konstiga länder: Danmark, Irland, Spanien, Storbritannien, växande befolkning, sjunkande sysselsättning. Vi har dessutom en egen erfarenhet av detta. Nittiotalskrisen i Sverige, med växande befolkning

så tappade vi 500 000 i sysselsättning. Tro inte på dem som säger att man automatiskt får fler jobb när befolkningen växer. Det krävs en politik. Det krävs reformer. Det krävs en regering som sätter jobben främst för att åstadkomma det vi har gjort. 200 000 fler sysselsatta trots finanskris, trots nedgång i ekonomin.

Nu ska jag nämna ett ännu jobbigare ord: Sysselsättningsgrad. Det är egentligen bara Anders som kommer att tycka att den här passagen är riktigt rolig. Efter det att socialdemokraterna bett riksdagens utredningstjänst att bevisa att utanförskapet har minskat i Sverige. Vi tackar socialdemokraterna för att de nu har belagt det. Så finns det bara ett mått som de hänvisar till som en sorts bevis för att Sverige inte skulle vara på rätt väg. Det spännande ordet sysselsättningsgrad. Det är alltså andelen av den arbetsföra befolkningen som arbetar. Då spelar det roll med vad vi menar med den arbetsföra befolkningen. För vi har nämligen mätt olika i olika delar av efterkrigstiden. Just nu har vi bestämt att det är människor mellan 15 och 74 år. Det är den arbetsföra befolkningen. Sysselsättningsgrad är hur stor andel av dem som jobbar. Då vill jag påpeka, att det är skillnad på att vara 15 och att vara 74. Man har ju alltså vissa insikter. Jag vill alltså hävda, att det är en sak att vara 15 år och gå i skolan – och förmodligen vara kvar i skolan till någonstans kring det man fyllt 20 – jämfört med att vara mitt i livet och jämfört i sin tur med att vara att vara i åldersspannet mellan 65 och upp till 74. Om man ser det som tre delar: de yngsta, de mitt i livet och de äldre, så har sysselsättningsgraden (och lyssna nu) vuxit i alla tre delar.

Det är alltså fler yngre som jobbar, det är fler mitt i livet och det är definitivt fler äldre. Men vänta litet! Sade du inte att sysselsättningsgraden hade minskat något? Jo, för det är mitt i livet som vi jobbar som allra mest. Om den andelen av befolkningen krymper, d.v.s. befolkningen växer bland dem som är yngre och framför allt bland dem som är över 65, så ser det ut som om sysselsättningsgraden minskar, trots att vi i alla delar har fler som arbetar.

Då är min fråga till er: Har socialdemokraterna rätt, som då säger att sysselsättningsgraden visar på ett misslyckande? Det visar att sysselsättningen minskar, står ledande socialdemokrater och får säga i TV. Jag hävdar att detta är ytterligare ett bevis för att vi har kommit en bit på väg med att öka sysselsättningen och att också i olika delar i den svenska arbetsmarknaden. Men det visar ännu mer på behovet av jobbskapande politik. För detta är det Sverige

som växer fram. En stor del av vår befolkning kommer att växa i grupper över 65 år. Vi har bara sett början på den utmaning som vi har framför oss. Det enda svaret kan bara vara att fler ska få arbete.

Arbetslösheten, det är det ord vi oftast använder, stiger något just nu (och är alldeles för hög) men även här kan vi se en stor skillnad. Arbetslösheten växer runt omkring oss och i ännu större utsträckning i andra länder. Därför kan vi se, att när vi 2006 trädde till som regering och jämförde oss med Europeiska Unionen, då låg vi på plats tretton när det gäller arbetslösa. Nu i år är vi uppe på åttonde plats. Vi har en förbättring relativt andra. Det visar också på hur våra reformer påverkar arbetsmarknaden.

Arbetskraftsdeltagande, det är alltså arbetsutbudet, det är hur många människor som aktivt söker jobb, detta är ett av de absolut viktigaste måtten att hålla ordning på. För nu kommer det luriga: Man kan alltså få fler som vill ha jobb (i grunden bra för ekonomin), men den momentana effekten att det kan se ut som om både fler får jobb och fler blir arbetslösa. Man kan göra motsatt, som i grunden är jättedåligt för ekonomin, ta ut folk ur arbetskraften, minska arbetsutbudet och få det att se ut som att arbetslösheten sjunker. Det spelar alltså roll att man går igenom vad siffror och statistik och ord betyder. Arbetsutbudet i Sverige har vuxit under vår tid vid makten. Varför? Jo, därför att det lönar sig bättre att arbeta. Därför att stora grupper har förts närmre att komma in i arbetsmarknaden, som förr doldes i utanförskap och i stora försörjningssystem vid sidan av arbetsmarknaden.

På 1990-talet såg vi i Sverige det vi har sett i andra länder: Hur människor tappade tron, när krisen slog till, på att de själva skulle kunna få jobb. De lämnade arbetskraften. Vi har nu sett, att trots prövningar på arbetsmarknaden håller vi uppe arbetsutbudet. Fortsatt väldigt många människor i Sverige som tror på sin egen förmåga, vill få ett jobb och vill komma in i arbetskraften. Det finns goda förutsättningar helt enkelt för Sverige framöver.

Låt mig sammanfatta: Sysselsättningen har alltså ökat med 200 000 personer. Sysselsättningsgraden ökar i alla ålderskategorier. Arbetskraften – eller det vi kallar arbetsutbudet – har ökat och ligger kvar på en hög nivå. Arbetslösheten har utvecklats bättre än EU-snittet. Och mina vänner, utanförskapet har sjunkit med 200 000 individer, framför allt för att vi har färre förtidspensionärer nu jämfört med när Göran Persson regerade Sverige. Sverige är på rätt väg.

Nu har jag talat länge om jobben. Nu tänker jag tala om – jobben. Det har varit några veckor när vi har rest runt. Jag har besökt unga människor som är på arbetsmarknaden, som är en bit från arbetsmarknaden, som är långt från arbetsmarknaden. För att prata om: Hur ska de komma in i arbete? Jag har varit ånyo på arbetsförmedlingen – och jag vill ju säga att det finns många i Sverige som tycker att det är ju där som jag passar allra bäst. De är litet gnälliga. Jag gillar att vara på arbetsförmedlingen. Jag gillar att lyssna på de människor som varje dag jobbar med att anstränga sig, för att människor som står en bit ifrån arbetsmarknaden ska kunna få ett bra stöd för att faktiskt kunna komma i arbete.

Det som slår mig, det är hur vi förändrar vår bild av den svenska arbetsmarknaden: Jag minns min egen skolgång med böckerna som berättade om vilka som hade det svårt på den svenska arbetsmarknaden. En bild på en industriarbetsplats, smutsig och hård med lågavlönade industriarbetare. Det fick vi lära oss. Det var den stora prövningen. Har ni tänkt på, att det där är på många sätt annorlunda idag? Det är klart att det finns tunga industrijobb kvar. Men åk genom den svenska industrin och ni möter väldigt ofta tysta, rena, välordnade och högeffektiva arbetsplatser. Och så läser jag om en tjugoplussare som har fått på gruvan i Kiruna och tjänar över 30 000 i månaden. Något har hänt. Därför vrids också beskrivningen. Helt plötsligt är det inte männen i den smutsiga industrin som är exempel på vem som har det jobbigt i det svenska arbetslivet. Nej, nu är det kvinnornas arbetsmarknad. Nu är det hemtjänst och äldreomsorg. Vi har tunga lyft och otacksamma arbetstider och dåligt fungerande chefer. Det är beskrivningen i vår tid av vilka jobb som inte är bra.

Jag har också tänkt på en annan sak. Vi speglar ofta arbetsmarknaden utifrån bilder att det finns en uppdelning mellan privat och offentlig eller mellan arbetare och tjänstemän. Så delas vår statistik upp. Och när jag reser runt och pratar på arbetsplatser och möter dem som söker jobb i Sverige, så känner jag att jag tycker att vi ska närma oss på ett annat sätt. Och utan att jag nu hävdar att jag har forskat kring detta eller att det här är bilden av hela arbetsmarknaden, så skulle jag snarare vilja säga att jag ser tre delar i den svenska arbetsmarknaden, som erbjuder helt olika typer av utmaningar. Därför ska jag bekanta er med vilka de är. Den största gruppen, det är människor mitt i livet. Fasta anställningar. Upplever att de har trygga jobb. Här finns breda välkända yrkeskategorier: Lärare, poliser, brandmän, sjuksköterskor och undersköterskor, förskole-

pedagoger. Men också industriarbetare, en framväxande privat tjänstesektor, människor som jobbar i småföretag och också i finanssektorn. Det är inte de som idag tjänar mest. Men inte heller de som tjänar minst. Det är kanske inte alltid de som har det yttersta ansvaret. Men de har – och de vill ta ännu mer – ansvar på sina arbetsplatser. De jobbar hårt. Det tycker att det ska löna sig att arbeta. De får ihop sitt liv tack vare välfungerande välfärdslösningar. Ni hör ju: Förskolans betydelse! Det är viktigt att få lön för jobbet, men det är viktigt också att kunna vara föräldraledig. Det är viktigt att kunna lita på sjukvården. Det är viktigt för dem att kunna ”vabba”, men kanske också åt att ”vobba”. Det är att vara hemma med sjukt barn men ändå arbeta. Allt detta finns i den här stora breda gruppen. De värdesätter trygghet på jobbet och ett bra liv. Vi kan kalla dem för samhällsbärarna. Sveriges ryggrad. De är de nya moderaterna!

En annan del är de som vill in i arbetslivet. Som är där ibland och ibland inte. Som jobbar i otrygga anställningar, ibland på timmar och i projekt. Som inte kännetecknas av att de är likadana på något annat sätt än att de inte fullt ut har kunna etablera sig på den svenska arbetsmarknaden. Här finns breda grupper av dem som har haft jobbigt, som har hoppat av grundskolan eller gymnasieskolan eller inte har färdiga betyg. Här finns de som har gått på en smäll i livet, som har haft problem, som har strulat som unga eller har fortsatt att göra det upp i åren. Här finns människor som ibland behöver ett stöd för att verkligen fullt ut komma in i arbetslivet. Breda grupper som också håller uppe Sverige. Breda tjänstesektorer. Vi har dem inom handeln, i restaurang- och hotellnäring, städfirmor. De behövs för att Sverige ska fungera. De ska också vara en del av de nya moderaterna!

Det finns en tredje del, som kan beskrivas som den allra mest attraktiva arbetskraften. Som är gångbara på nära nog vilken del som helst av arbetsmarknaden, ja de är faktiskt gångbara som arbetskraft också i andra länder. De möter en internationell möjlighet att inte bara välja Sverige utan också andra delar.

Tre delar av en modern arbetsmarknad. Tre delar som säger något om våra utmaningar. Min uppfattning är att vi utifrån detta ska se till att jobben i alla dessa delar växer till och blir fler. Och vi ska svara på frågan hur det går till. Hur ser de här grupperna på sig själva? Ja, den breda gruppen samhällsbärare tycker att det ska löna sig att arbeta. Men de vill också säkerställa att skattefinansierad välfärd har bra kvalitet. Det måste vara både och. Skolan måste vara bra.

Sjukvården måste fungera. Det måste finnas en trygghet, därför man vi ha en förutsägbarhet i sitt liv. Vi talar ibland om "glastak" för kvinnor. För många av de här grupperna upplevs det snarare som att man har en "glasbur" runt sig. Det trycker på från olika håll, men man är mån om att glasburen håller för man lever i grunden ett väldigt bra liv – och man är rädd om att det livet ska få fortsätta på det sättet. Men det är en balans att få livet att fungera. Vad tycker de inte om att höra? Ja, alltför slarvigt tal från politiker om mycket flexibilitet och stora förändringar och litet halvt revolutionsromantiska budskap misstros av den typen av samhällsbärare. De har litet på känn, att den där stora förändringen kan innebära att min glasbur inte håller; att det blir jag som blir förändringen, inte den som har talat om behovet av förändring.

Den grupp som vi hoppas ska komma in i arbete, vad har de för syn på sig själva? Ja, för dem är det viktigt att få ett jobb. För dem är ofta möjligheten att få visa upp sig, att entydigt det entydigt lönar sig att jobba en väldigt viktig drivkraft. En del av dem säger: "Jag har inte det roligaste jobbet jag skulle kunna tänka mig. Jag har inte det jobb som jag utbildade mig för. Men det är oerhört viktigt för mig att kunna ha en egen ekonomi, att kunna stå på egna ben, att söka min väg att etablera mig i samhället." Vad tycker de inte om att höra? Ja, det är ogenomtänkta förslag att de borde ha lägre lön än vad de redan får. De tycker att de ska få lön för det arbete de utför. De tycker att de vill höra mer om förslag som hjälper dem ut ur vad som oftare förr var svarta jobb och in i en vit sektor. De tycker att deras arbete också ska få lägga grund för pension, för möjlighet att få sjukskriva sig, som de ju ser gäller för andra delar av arbetskraften.

De som är allra mest attraktiva i vår arbetskraft, hur ser de på sin situation? Ja, för dem är naturligtvis stora forskningsresurser väldigt viktig. Expertskatter och värnskatter börjar bli betydelsefulla. Vad tänker de mindre på? Ja, för dem kanske det här med anställningstrygghet inte är lika centralt. De är övertygade om att hur förändringen än ser ut, så kommer de att komma ut som vinnare. För de är ju de mest attraktiva. Det är säkert någon annan som blir bortrationaliserad. "Jag kommer förmodligen att få mer att göra." För dem betyder inte heller sjukförsäkring och socialförsäkring lika mycket, därför att för den delen av arbetskraften har ofta individuella stora avtal som lägger till en massa tjänster. Beroendet av det offentliga uppdraget blir mindre.

Det är viktigt att var och en får ha sin utgångspunkt. För vi är olika som

människor. Men det är viktigt att förstå, att delarna i arbetsmarknaden ser olika saker och lyssnar in olika när de hör besked från politiker och ledare. ”Är det här ett parti som ser mig och min situation? Har det en politik för att jag ska få det bättre?”

Hur ska vi då i varje del få dem att bli fler? Den breda gruppen samhällsbärare menar jag blir fler i en ekonomi som är trygg och stabil. Därför när företag och offentliga verksamheter känner, att nu har vi koll på vad vi gör och stabilitet i vår verksamhet över tid, nu har vi en regering som håller ordning på offentliga finanser, som inte driver ner oss i skuldkriser och driver upp räntorna; i en sådan miljö vågar man satsa också på nya medarbetare och fler kan få långsiktiga åtaganden. Den som vill ha fler stabila trygga jobb ska satsa på en regering som är bäst på att hålla ordning på offentliga finanser.

Hu ska de som behöver trösklarna in i arbetslivet, hur ska de kunna bli fler? Ja, det är ju ett skäl till att vi har sänkt kostnader, för att vi anstränger oss för att med lärlingsutbildningar och en bättre fungerande skola skapa länkar in i arbetslivet. Det är därför som vi har halverat arbetsgivareavgiften för att anställa någon under 26 år, det är därför vi halverar restaurangmomsen, det är därför vi RUT:ar och ROT:ar, för att vi aldrig ger upp våra ansträngningar att se till att de här jobben i grunden blir fler. Därför att de behövs!

Det är min övertygelse, att om alla ska ha jobb i Sverige, så behövs alla jobb. Och alla jobb behövs för att alla människor behövs. Det är i grunden helt grundläggande. Och jag vill säga, att detta är djupt ideologiskt. Därför vi har en stor skillnad i syn på de här grupperna mellan oss och våra politiska motståndare.

Den mest attraktiva arbetskraften, ja den beskriver ju stora vänstergrupper mest som samhällsparasiter. Anders Borg skulle säga, att där har vi några av de absolut bästa skattebetalarna. Jag ser gärna till att de blir fler. De behövs. De bär ansvar. De får Sverige att fungera.

Den breda gruppen löntagare, ja den ser väl vänstern mest som potentiella fackmedlemmar. Men för oss handlar det om dem som får Sverige att hålla sig uppe och fungera varje dag.

Den tredje gruppen, den vill svensk vänster inte ha överhuvudtaget. De jobben,

säger man, ska försvinna. De är mycket konsekventa. I varenda del bekämpar de alla förslag som möjliggör att den här typen av arbetstillfällen kan bli fler. Och de står i TV och säger, att vi behöver ingenting av detta. Vi behöver bara utbilda oss litet till så försvinner behovet av den här typen av jobb. Då stänger man ner en stor del av det som får Sverige att fungera. Då stänger man ner det som ibland också går in i delar av arbetsmarknaden där ingen har varit förut; där det inte är säkert att det blir nya jobb men där någon måste få testa. Det experimentella kommer att försvinna. Det är i grunden en djupt ideologisk fråga: Är det som svensk vänster säger, att de här jobben ska försvinna, trots att människorna blir kvar och förmodligen med deras politik kommer att förtidspensioneras och föras ut ur arbetskraften? Eller är det som vi säger, att i vårt Sverige behövs alla jobb för att alla människor räknas och behövs? Det är den ideologiska fråga som vi ska ställa till svenska folket år 2014. Min fråga är nämligen: Tror ni som sitter här inne att det kommer att försvinna, det faktum att vi har tonåringar som ibland har det jobbigt? Att vi kommer att tappa bort det här, att människor går bort sig ibland i livet och får problem. Tror ni att vi har utrotat att människor mår dåligt, blir sjuka, drabbas av olyckor? Tror ni att vi stänger Sverige för asylsökande när man sitter med en 17-åring, det är ofta det de är, ensamkommande flyktingbarn, som jag träffade häromveckan nere i Skåne från Afghanistan. Med ett och ett halvt års utbildning så kommer han till ett land där åtminstone de om går igenom systemet har 12-13 års utbildning. De ska konkurrera på samma arbetsmarknad. Jag säger att Sverige ska fortsätta att vara öppet. Men om det är så Sverige ser ut, har våra politiska motståndare korrekt beskrivit hur utmaningen ser ut? Jag hävdar, att för den tid jag kan överblicka så behövs alla jobb. Då ska också politiken föras som ser till att jobben blir fler. Jag tänker inte fnysa! Jag tänker inte rycka på axeln och säga att jag helst slipper allt det där. Jag tänker inte acceptera att de bekämpar alla förslag, höjer skatter och tar bort RUT och ROT och allt vad det heter för att de helt enkelt inte förstår. De ser inte Sverige som det ser ut. De ser inte människorna. Det är därför de har så dålig politik och så dåliga förslag.

Jag hade tänkt att avsluta med att säga någonting om jobben. Nu tänker jag vända mig till många av er i den roll som ni har här, aktiva i kommuner och landsting. Jag tycker att det är en fantastisk del av svensk arbetsmarknad. 1,1 miljoner människor arbetar i Sveriges kommuner och landsting. Jag har faktiskt fått rapporter om detta från SKL. Det trodde ni aldrig skulle hända! Jag vill berömma dem, för att de är – som vi brukar kalla det – partiledarmässiga. Många bilder och stor text! Det är inte oväsentligt för oss som har passerat 35:

att texten följer med i vår utveckling, om jag uttrycker det så. Den här är fullt möjlig att läsa även om man håller den på en viss distans. Den är också helt begriplig. Den beskriver nämligen något som är oerhört viktigt och som jag sällan hör, annat än när jag har rest runt och träffat de många som jobbar i kommuner och landsting. Den säger: De 1,1 miljoner som jobbar i kommuner och landsting är bättre utbildade än resten av arbetskraften. Hälften av dem som jobbar i kommunerna har eftergymnasial utbildning, 70 procent i landsting och regioner har det. När man frågar dem om de är nöjda med de jobb de utför, så är de i högra utsträckning än andra delar av arbetsmarknaden nöjda med det jobb de har valt i känslan av att de gör bra för andra människor. Ja, det finns inslag av status, dåliga chefer och dåliga löner. Men attityden är just den. Se mig! Se min vilja att få göra ett bra jobb. Ge mig förutsättningar att ställa upp för andra människor. Det är dem ni har omkring er.

Nu berättar de, att här väntar ett enormt skifte. 420 000 ska anställas inom den kommande tioårsperioden i Sveriges kommuner och landsting. Det är ett av de största generationsskiftena som vi har sett på svensk arbetsmarknad. Det är arbetsmarknadens parter som har ansvaret för detta. Men jag uppmanar er alla, som har oroat er för: hur ska unga komma in, hur ska fler komma fram? Åk nu hem och ta tag i den här utmaningen. Sveriges viktigaste jobb ska ha vaktombyte. Här ska 420 000 människor in. Det är en stor chans, en stor möjlighet för Sverige.

Till sist. Vi tänker ta de samhällsproblem vi ser på stort allvar. Vi tänker utveckla våra svar, för vi rör oss som parti. Vi tror inte på dem som säger: ”Partier ska stå stilla och blicka nostalgiskt bakåt.” Vi rör oss med vår tid, med de människor som finns i Sverige i lyssnande, i kontakt och vi kommer att utveckla våra svar. För den uppgiften känner jag ett oerhört engagemang och en lusta och en längtan att få göra detta jobb och att också få möta våra politiska motståndare i valet 2014. Och jag hoppas få känna precis samma engagemang och lust från er.

Tack ska ni ha!

Taggar

2010-tal, 2012, Man, Moderaterna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/fredrik-reinfeldt-tal-pa-sverigemotet-2012>